

os sige til 3,300,000 Kr., jeg ved ikke, om det er nøjagtigt, men det maa være saadant noget lignende. Naar den nedsættes til 2 pCt., bliver der 2,200,000 Kr. tilbage. Hertil lægges den Sum af ca. 1,700,000 Kr., nøjagtig 1,686,000 Kr., som bliver overført fra Staten til Kommunen. Derigennem vil altsaa vindes for Kjøbenhavns Kommune saadan noget som 600,000 Kr. Naar vi dernæst se hen til Aktieselskaber, som Kjøbenhavns Kommune kan sætte i en Skat af 3 pCt., hvis den vil, saa er der en vis Sandsynlighed for; at der derigennem vil komme en Indtægt for Kjøbenhavn af 300,000 Kr. eller i alt Fald lad os, for ikke at sige for meget, sige i det mindste 200,000 Kr. Endelig er der jo den mellemkommunale Beskatning. Derigennem vil Kjøbenhavn vistnok vinde noget mere, end den taber. Det kan imidlertid ikke opgøres, men jeg tror, den vil vinde noget. Men paa den anden Side vil Kjøbenhavn tabe noget ved Bestemmelsen om, at de 4 Maaneders Skatteophold indskrænkes til 3. Jeg tænker, det kan gaa lige op, saa at man kan antage, at Kjøbenhavns Kommune vil faa 800,000 Kr. mere i Indtægt end nu, hvis den vil gaa til at beskatte sine Borgere med de fulde 2 pCt. Nu for Tiden kunne Kjøbenhavns Borgere beskattes med 3 pCt., men der er foreslaaet i Kommissionen, at disse 3 pCt. nedsættes til 2 pCt., som ikke skulle kunne forhøjes uden gennem Lov. Men hvis det skulde vise sig, som jeg ganske sikkert tror, at Kommunen vil ved Anvendelsen af 2 pCt. faa henved 800,000 Kr. mere i aarlig Indtægt, end den har nu, staaer det Kommunn frit for at anvende disse Penge til at nedsætte de 2 pCt. til $1\frac{1}{2}$ pCt., eller ogsaa naturligvis at gaa den Vej, at anvende dem til kommunale Øjemed. Det vedkommer jo slet ikke os. Men naar vi skulle se paa, hvorledes kjøbenhavnske Borgere blive stillede, kan man, henset til Loven af 19de Februar 1861 § 5, som lyder saaledes: „Det Beløb, som Kjøbenhavns kommunale Udgifter maatte gøre fornødent, og som ej kan udredes af de i §§ 1—4 omhandlede eller andre Skatter eller Byens øvrige Indtægter, tilvejebringes ved Indkomstskat“ have Ret til at gaa ud fra, at i alt Fald den allerstørste Del af den forøgede Indtægt vil blive anvendt af Kjøbenhavns Kommune til at lette Skatteborgerne. Gaar man en anden Vej her i Kommunen, bliver det en Sag mellem Kommunalbestyrelsen og Borgerne, det vedkommer ikke os. Og hvis man saa, under denne Forudsætning, vil se efter,

hvorledes den ny Indkomstskat med den ulykkelige stigende Skala vil virke, vil man se, at man skal op til 6—7,000 Kr.'s Indtægt, inden en virkelig Stigning begynder — naturligvis, jeg indrømmer det, uden at tage Hensyn til Formueskatten, thi hvorledes den vil virke, det ved man ikke, før den har været i Virksomhed i nogen Tid.

Saa kommer jeg endelig til den højtærede Ministers Udtalelse om den finansielle Stilling. Der glædede det mig at høre, at han var villig til at gaa ind paa en Nedgang i Statens Indtægter af $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jeg indrømmer, at saaledes som vort Forslag er affattet, kan denne Nedgang blive ikke saa lidt større, men der er dog en vis rimelig Sandsynlighed for, at Nedgangen i en lang Tid ikke en Gang vil blive saa stor. Vi have beregnet Nedgangen efter Overførelsesloven til 1,850,000 Kr. eller saadan noget lignende, omtrentlig da. Den højtærede Minister mente, at det vare vi ikke sikre paa. Nej, det ere vi ikke, det er muligt, han faar Ret i, at den bliver noget større, men det er ogsaa muligt, at de faa Ret, som mene, at Indkomstskatten vil give ikke saa lidt mere i Indtægt end beregnet. Naar vi i det hele taget skulle gaa ud fra noget, maa vi gaa ud fra det statistiske Skøn, som er blevet fremført for det høje Ting gennem Skattekommissionen, og det, som Tiendeloven kan komme til at koste, det vil, før man gaar til en meget betydelig Tiendeafløsning, næppe blive saa meget om Aaret i lange Tider, at vi naa op til disse $2\frac{1}{4}$ Million, som den højtærede Minister mente, at det var nødvendigt at blive staaende ved. Jeg haaber derfor, at i alt Fald dette ikke skal blive en uoverstigelig Skranke for at faa Lovene igennem — de kunne ellers have Vanskeligheder nok, det ved Gud.

Jeg har nu gennemgaaet den højtærede Ministers Kritik, der er kun et Punkt, som jeg har glemt, nemlig dette, at den højtærede Minister ogsaa mente, at vi ikke stode paa Højde med Landstinget ved de Forslag til Skattevedtægter, vi have foreslaaet i vor kommunale Skattelov. Man kan nu være mere eller mindre tilfreds med de Regler, som i denne Lovs § 16 ere indførte; man kan mene, at der er tilladt for højt Tillæg, andre kunne mene, at der skulde tillades endnu højere Tillæg, det er en Sag for sig, men det er vist, at hvad Landstinget først og fremmest har forlangt: Skattevedtægter, hvorigennem Skønnet kunde blive nogenlunde lovbestemt, det er opnaaet, og det opnaaet i yderligere